

EENE VERTELLING.

I.

In de huiskamer van een deftige woning zat een meisje en hield zich bezig met haakwerk. Zij kon hoogstens twaalf jaren oud zijn, maar was tamelijk groot voor haar leeftijd. Heel veel lust scheen zij niet in haar werk te hebben, althans het ging haar niet vlug van de hand en telkens liet zij de haakpen op haar schoot zakken en bleef in gedachten zitten, totdat zij door het een of ander geruisch opgewekt werd en dan weer begon te werken. Er brandde licht genoeg in het vertrek, zoodat zij goed zien kon waarin zij het haakpennetje moest steken, maar toch vergiste zij zich nu en dan, — 't geen steeds het gevolg is wanneer men niet met geheel zijn hart bij den arbeid is.

Af en toe kwam er een glimlach op haar gelaat en dan werd zij zoo levendig, dat zij heen en weer dribbelde op haar stoel en op 't punt stond het haakwerk weg te werpen, maar in 't volgende oogenblik verdween die glimlach en maakte plaats voor een droeve wolk, die over haar heentog.

Waar aan dacht zij? Wat deed haar glimlachen en bij afwisseling droevig voor zich heen staren?

Dacht zij aan hare lieve moeder, die twee jaren geleden gestorven was? Aan die moeder, die zij in alles miste en in wier gezelschap zij zooveel genoot, meer dan van haar vader, die wegens kantoorzaken den

ganschen dag afwezig of op reis was. Na moeders dood was er een juffrouw gekomen, die de huishouding waarnam en haar in haren schoolarbeid bijstond. Maar hoe goed juf het ook meende, zij was toch mama niet. Mama was altijd zoo lief en juf . . . steeds zoo ernstig, zoo zuinig. . .

Gelukkig voor haar kwam tante Jet, moeders jongste zuster, van tijd tot tijd over. Tante Jet woonde op een dorp, een uur van de stad, en bleef dan een paar dagen; soms wel een week, om te zien hoe het ging en of Pauline en Evert lief en gehoorzaam waren.

Tante was van morgen gekomen en zou drie dagen blijven. Dat was een zonnestraaltje voor Pauline. Het middagmaal had heden een weinig vroeger plaats gehad dan gewoonlijk, want Evert, haar eenige broër, een knaap van vijftien jaren, was op een partijtje genoodigd, ten huize van eene familie, wier dochter binnen kort zou trouwen. Pauline was niet mede genoodigd. Dat kon ook niet, want er kwamen op dat partijtje geen kinderen, behalve die van het gezin. Met Evert had men een uitzondering gemaakt, vooreerst omdat hij tot de familie behoorde, en ten anderen, omdat hij al tamelijk groot was voor zijne jaren.

Nu bevond zich Evert boven op zijn slaapkamer, en tante Jet was met hem meegegaan, om hem eens mooi aan te kleeden en te zorgen, dat hij er netjes uitzag. Juf had het

te druk met huishoudelijke zaken, om zich daarmede te bemoeien. Zij hield zich bezig met in de binnenkamer de wasch op te vouwen, waaraan Pauline haar mocht helpen, zoodra zij haar taak, haar haakwerk, afhad.

Om zes uur zou de vigilante voorkomen, om Evert naar het partijtje te brengen. Tante zou met hem meegaan, niet om ook meê van de partij te zijn. — neen, zij wilde hem slechts tot aan het huis van de bruid geleiden en dan verder rijden naar eene oude zieke nicht, bij wie zij tot tien uur zou vertoeven en dan bij het naar huis gaan Evert afhalen.

Het sloeg half zes.

Pauline hoorde Evert op de trap, en daar haar taak van het haakwerk af was, stopte zij het haastig in haar werkdoosje en liep haren broer te ontmoet, die met een hoed in de rechterhand en een demi-saison over den linkerarm den drempel overschreed.

Toen Pauline hem zag, sloeg zij de handen vol verbazing te zamen en riep uit:

»Wat ben je netjes! Kom eens midden in de kamer, vlak onder 't gaslicht, dat ik je goed zien kan.»

Zij trok hem midden in 't vertrek en Evert liet het geduldig toe, zelfs dat zij hem om en om draaide, om hem van alle kanten te bekijken.

»O Evert!» hernam zij. »Wat zie je er keurig uit! Hoe beelderig kleedt je 't witte vest! En wat een lief colletje heb je om! Is dat het nieuwe colletje, dat tante Jet heeft meegebracht? En is tante Jet nog boven? Ze moet zich zeker nog zelve aankleeden, als ze straks met jou meewil'.....»

Evert had op al die vragen en uitroepingen geen woord gezegd, maar bekeek zich in den spiegel, die vlak tegenover hem hing. Hij wilde zich overtuigen of hij inderdaad zoo netjes was als zijn zuster hem voord.

»En is dat nu je nieuwe flambard?» ging Pauline voort. »Zet hem eens op. Dan kan ik zien hoe hij je staat.... Juist! Zóó! Niet achterover, maar een beetje meer op 't voorhoofd. Mooi! Die flambard past je heel goed. Je bent ook al te groot voor een pet. En mag men wel met een pet naar een bruidspartij gaan?.... Wat zal de bruid

verrukt zijn, als ze je ziet!.... Ik wou ook wel met je meê, maar ik mag niet.»

Ze liet een weinig haar onderlip hangen.

»Ik vind het niet prettig,» zei Evert, »dat je niet met mij mee kan. Gisteren sprak ik oom en vroeg hem, of je ook niet mocht komen, maar oom meende, dat jij nog wat te jong was en dat pa 't niet hebben wilde.»

Dit laatste was ook waar. De vader van Pauline meende dat zijn dochter nog te jong was, om alle pretjes bij te wonen, en had, op aanhouden van de familie, slechts noode zijne toestemming gegeven voor Evert.

»Ik ben nog nooit op zulk een partij geweest,» begon Pauline weer. »Heeft niemand je verteld wat daar zoo gebeurt?»

»Ik weet alleen wat tante Jet mij daarvan onder het aankleeden heeft verteld. Tante zei, dat de avond verdeeld zou worden in drieën: middagmaal, theedrinken en dan zouden de heeren en dames muziek maken en allerlei voordrachten houden. Tegen half zeven zou men met het diner beginnen.»

»Ik zou graag eens al die heeren en dames willen zien, als ze aan tafel zitten. De dames zullen wel heel mooi gekleed zijn. Naast wie kom jij te zitten?»

»Dat weet ik niet,» antwoordde Evert lachend. »Misschien kom ik naast nichtje Klaasje te zitten.»

»Dat zou ik heel prettig voor je vinden. Klaasje is een aardige meid en maar een jaar ouder dan ik. 't Zal wel gezellig zijn voor je. En wat zal je smullen! Vooral op 't dessert. Daar zullen zeker heerlijke vruchten prijken: druiven en perziken. O, van perziken houd ik zooveel! Wil je er mij een paar meebrengen?»

»Ik geloof niet dat er perziken op tafel komen,» zei Evert. »'t Is immers nu geen tijd voor perziken. De zomer is voorbij en we zijn al in 't laatst van November.»

»O Evert!» riep ons bij-de-handje uit, »wat ben je nog onnoozel en onwetend! Op zulk een feest onthaalt men, zegt tante, de gasten altijd op iets zeldzaams. En weet je dan niet, dat men in eene groote stad winkels heeft, die 't heele jaar door de heerlijkste vruchten te koop bieden? Er zullen zeker wel perziken op 't dessert komen. Toe,

Evert, breng er mij twee meê! Ik houd er zooveel van. 't Is dan een kleine vergoeding voor mij, nu ik tehuis moet blijven."

"Ik zal eens zien," zei Evert. »Maar veronderstel eens, dat de perziken niet rondgaan. Wat dan? Ik mag immers niet vragen om mij een perzik te geven. Dat zou onfatsoenlijk zijn."

Pauline was wel een beetje met het antwoord verlegen. Maar hare begeerte naar die vrucht bracht er haar toe den volgenden voorslag te maken: het kon gebeuren, dat de perziken, wegens den overvloed van andere lekkernijen en versnaperingen, niet gepresenteerd werden, welnu, in dat geval zou hij immers voor zijn zus wel een paar van die vruchten kunnen uitkiezen en stilletjes wegmoffelen zonder dat iemand het merkte. Wie zou er ook naar kijken? Ook behoefde hij het immers niet te doen, terwijl ze allen nog aan tafel zaten. Wanneer het middagmaal was afgelopen en de familie naar een ander vertrek ging, om daar thee te drinken en verder den avond door te brengen, dan zou hij ongemerkt een paar perziken beetpakken en die ergens wegstoppen totdat hij naar huis ging.

Pauline, gloeiende van begeerte, wist hem dit alles zoo netjes aan zijn verstand te brengen, dat hoewel Evert er in 't eerst in 't geheel geen ooren voor had, hij haar ten laatste beloofde zijn best te doen en een paar perziken mee te brengen.

In dit oogenblik kwam tante Jet beneden. Zij had zich gereed gemaakt, om Evert weg te brengen en daarna de zieke nicht te bezoeken, zoodra de vigilante gekomen was. Ook Juf kwam uit de binnenkamer. Zij wilde eigenlijk Pauline roepen haar bij de wasch te helpen, maar begrijpende dat het meisje liever zoolang zou blijven, totdat broër en tante vertrokken waren, vergenoegde zij zich met toe te stemmen in 't geen Pauline beweerde, dat Evert er zoo keurig uitzag, en men hem wel door een draadje kon rijgen. Tante Jet gaf haren neef nog allerlei vermaningen, hoe zich op de partij te gedragen; vooral niet luidruchtig te zijn, de bescheidenste plaats in te nemen en . . . vooral niet te veel te eten.

Klokslag zes kwam de vigilante. Tante Jet en Evert gingen heen, maar bij de deur pakte Pauline nog even haren broer en fluissterde hem in 't oor: »Denk aan de perziken." Daarna vloog zij naar de zijkamer, waar zij zich voor het venster plaatste en bij het licht der gaslantarens de vertrekkenden lang bleef nastaren.

Vondt gij 't goed van Pauline dat zij zoo begeerig was naar de perziken? En was het niet af te keuren, dat zij Evert overhaalde aan hare begeerlijkheid te voldoen?

Er zijn in de wereld vele dingen, die onze begeerlijkheid opwekken, maar wanneer men ze niet op geoorloofde wijze en tot ons welzijn bekomen kan, is het dringend noodig onze begeerlijkheid te onderdrukken en te verzaken.

II.

Het feest was in vollen gang, en zooals Evert gedacht had, was het ook gekomen: hij zat aan tafel vlak naast nichtje Klaasje, op een na het jongste zusje van de bruid. Klaasje, die leverdiger van aard was dan de stille en bescheiden Evert, wist hem onder het eten heel gezellig te onderhouden, en gaarne zou ik u mededeelen met welke gesprekken zij zich bezig hielden, maar dan zou ik het einde niet vinden en de perziken geheel uit het oog verliezen.

Toen het eerste gedeelte van het diner was afgelopen, werd er een begin gemaakt met het dessert. En ik verzeker u, 't was een heerlijk dessert. Er waren zoovele taarten, zoovele gebakjes, vladen, vruchten en lekkernijen, dat er voor u en mij nog wat kon overschieten. Maar aan ons werd er niet gedacht. Geen wonder ook. Wij waren geen familie van de bruid en den bruigom.

Onder het presenteeren van het nagerecht werden er allerlei toosten ingesteld ter eere van het jonge paar, en daarna werd er weêr gesmuld. Vooral vond men de druiven heerlijk. Maar tot spijt van Evert dacht er niemand aan de perziken rond te deelen. 't Was jammer, want hij had zich voorgenomen er een of twee te bewaren voor Pauline. Die

perziken zagen er zoo heerlijk uit. Welk voor hem stond een sierlijk fruitschaaltje, waarop twaalf kostelijke perziken prijken, en hij behoefde slechts zijne hand uit te steken, om er een of twee op zijn bord te leggen. Maar hij durfde het niet te doen. Ook zou het niet goed geweest zijn, als hij het gedaan had. Wanneer men als gast aan eene tafel zit, moet men wachten totdat iets aangeboden wordt, en het zou zeer onbeleefd zijn uit eigen beweging iets te nemen van 't geen er op tafel stond.

De maaltijd was afgelopen en nu begaven zich de gasten naar eene andere kamer, om daar thee te drinken. Die kamer was kleiner dan het eetvertrek en het was er zoo vol, dat er stoelen te weinig waren, om daarop plaats te nemen. Gelukkig vond Evert een hoekje, waar hij zich kon nederzetten, om het kopje thee te drinken, dat hem aangeboden werd. Terwijl hij hier zat hoorde hij het gesprek aan van twee heeren, die dicht bij hem stonden.

»'t Is hier warm!» zei de een, »ik wenschte maar, dat we spoedig naar de zaal konden gaan, waar de voordrachten zullen gehouden en muziek zal gemaakt worden.»

»Dat wensch ik ook. Maar dat zal nog wel wat duren. Ik vind het jammer. 't Wordt zoo laat. 't Is nu al bij half tien.»

Dit laatste vernam Evert niet zonder schrik, want over een half uur zou dan tante Jet komen, om hem af te halen en zou hij dus niets hooren van de voordrachten, van de gedichten die opgezegd zouden worden en de muziek die er gemaakt werd. Dat zou jammer zijn. Maar daar was niets tegen te doen, want tante had het hem op het hart gedrukt, gereed te zijn, als zij met de vigilante kwam.

Het werd hem een weinig benauwd in zijn hoekje, en daar hij van de plaats waar hij zat, in de kamer kon zien, waar het middagmaal gebruikt was, stond hij op en ging naar de gang, bij de deur die naar de kamer geleidde. Hij wierp nu een blik op de tafel, waarop het grootste gedeelte van het dessert nog stond. Daar zag hij ook de fruitschaal met de perziken, en 't spreekt van

zelf, hij dacht daarbij aan Pauline. Zij zou als hij tehuis kwam, hem gewis vragen:

»Heb je een paar perziken voor mij meegebracht?»

Wat zou hij doen?

Ach, was er maar iemand, dacht en zuchtte hij, die hem een paar perziken aanbood!

Hij trad de eetkamer binnen. 't Was er half-donker, daar men het gaslicht half uitgedraaid had. Maar hoe donker ook, toch kon Evert de fruitschaal goed zien en 't kostte hem moeite er de oogen van af te houden. Zou hij het nu niet eens wagen om een paar perziken te grijpen en die haastig in zijn zak te steken voor Pauline? Niemand was er, naar hij meende, in deze kamer, die hem kon bespieden. Zou hij het doen? Hij aarzelde.

Gelukkig voor hem luisterde hij naar eene stem, die uit den hemel tot hem sprak. Neen, hij stak de hand niet uit naar de verleidelijke vruchten, maar bleef den wensch koesteren, dat er iemand kwam, die er hem een of twee aanbood.

In dit oogenblik vernam hij iets dat op een gesmoorden lach geleek en tegelijk zag hij in den hoek van de kamer iets zich bewegen. Nu wilde hij stilletjes wegsluipen.

Daar werd hem toegeroepen:

»Maar neef Evert! Zie je mij dan niet?»

Evert verschrikte wel een beetje, maar herstelde zich spoedig. De stem kwam hem bekend voor.

»Zie je mij dan niet?» klonk het andermaal. »Ken je dan je nichtje Klaasje niet? Ik heb je dadelijk herkend, al is het hier ook een weinig donker. Ik ben hierheen gegaan, om het gedichtje, dat ik straks op moet zeggen voor bruid en bruidegom, nog eens uit mijn hoofd na te gaan. 't Is jammer, dat je het niet hooren zult, want je hebt mij aan tafel gezegd, dat tante Jet je om tien uur komt halen, en 't is nu al over half tien. Wat kwam je hier doen? Wou je nog wat smullen? O, ik weet het al. Je keekt zoo naar de perziken. Wou je er een paar hebben? Wacht, ik zal je helpen. Hoeveel wou je er hebben?»

»Ik had er graag een paar voor Pauline,» zei Evert.

»Maar een paar!» riep Klaasje uit. »Wel, die zal ik je geven. Mama zei vanmiddag: we moeten ook aan de kleine Pauline denken. En mama heeft een mandje vol lekkers klaargezet, dat jij voor Pauline kunt meenemen. Ma zal er ook niets tegen hebben, dat ik je een paar perziken meê geef... Daar, zoek maar de mooiste uit. Die zal ik dan in een zakje doen en kun je aan je zus geven.»

En handig als Klaasje was, maakte zij een zakje van een groot papier, dat op tafel lag, lei er twee van de heerlijkste perziken in en gaf ze aan Evert, die zeer dankbaar was.

In dit oogenblik hoorden zij een rijtuig komen, dat voor het huis stilhield.

»t Zal tante Jet zijn, die je komt halen!» zei Klaasje. »Hoe jammer, dat ze zoo vroeg komt.... Wacht, ik zal je het mandje met lekkers geven.»

Ze vloog de kamer uit en kwam eenige oogenblikken later terug, met een mandje

tot aan den rand gevuld met allerlei, waarvan snoepers en niet-snoepers veel houden.

Wat was Evert gelukkig!

Hij dankte Klaasje wel duizendmaal, maar zij wilde er niets van hooren en stopte hem, toen hij reeds naast tante in de vigilante zat, nog een extra-zakje met bruidsuikers, chocolaadjes, rozijnen en ulevellen toe, hem toefluisterend: »Dat is nu heelemaal alleen voor jou!»

Welk een vreugde en verrassing voor Pauline, toen Evert haar de heerlijke perziken gaf, benevens nog het lekkers uit het mandje!

Eigenlijk gezegd, had zij die perziken niet moeten hebben, daar zij haar broer in verzoeking gebracht had door hare groote begeerlijkheid. Zij zag het later ook wel in en had er spijt van.

Gelukkig dat Evert de verzoeking overwonnen had en toch zijn wensch vervuld zag.

DE VERREKIJKER.

EENE VERTELLING.

I.

Willem zou over acht dagen jarig zijn en dan veertien worden. Hij was een flinke jongen, die goede vorderingen maakte op school en veel lust betoonde om apotheker te worden. In zijn vrije uren hield hij zich bezig met allerlei knutselarijen, zocht torren en kapellen, bloemen en zaden en had een aardig kastje, waarin hij alles verzamelde wat daarin van bovengenoemde voorwerpen behoorde. Zijn vader, die hem in zijne liefhebberijen ondersteunde en hem met zijn raad diende, vroeg hem in de week vóór zijn verjaardag, wat hij graag als verjaringsgeschenk wilde hebben, en verzocht hem een wensch-lijstje te geven, waarop ge-

schreven stond wat hij begeerde. Aan dit verzoek voldeed Willem heel gaarne, en spoedig overhandigde hij aan zijn vader een papier, waarop het volgende te lezen stond:

»Ik wou heel graag voor mijn verjaardag hebben:

een boek over torren,
een boek over kapellen,
een fiets,
een verrekijker,
een groote doos met schelpen,
een dito met mooie steenen,
een kop en schoteltje,
een teekenboek,
een loup en vergrootglas,
een brief met insectenspelden,
een postzegelalbum,